

Tartalom:

Demjén, Csefkó

Bálint Dániel

Ferenc Kata

Giczi, Kálló

Fodor Ádám

Fonyó Dávid

Lattmann Zsolt

Szedelényi János

A hónap kérdése

Bevezető

ETH

ELTE TTK

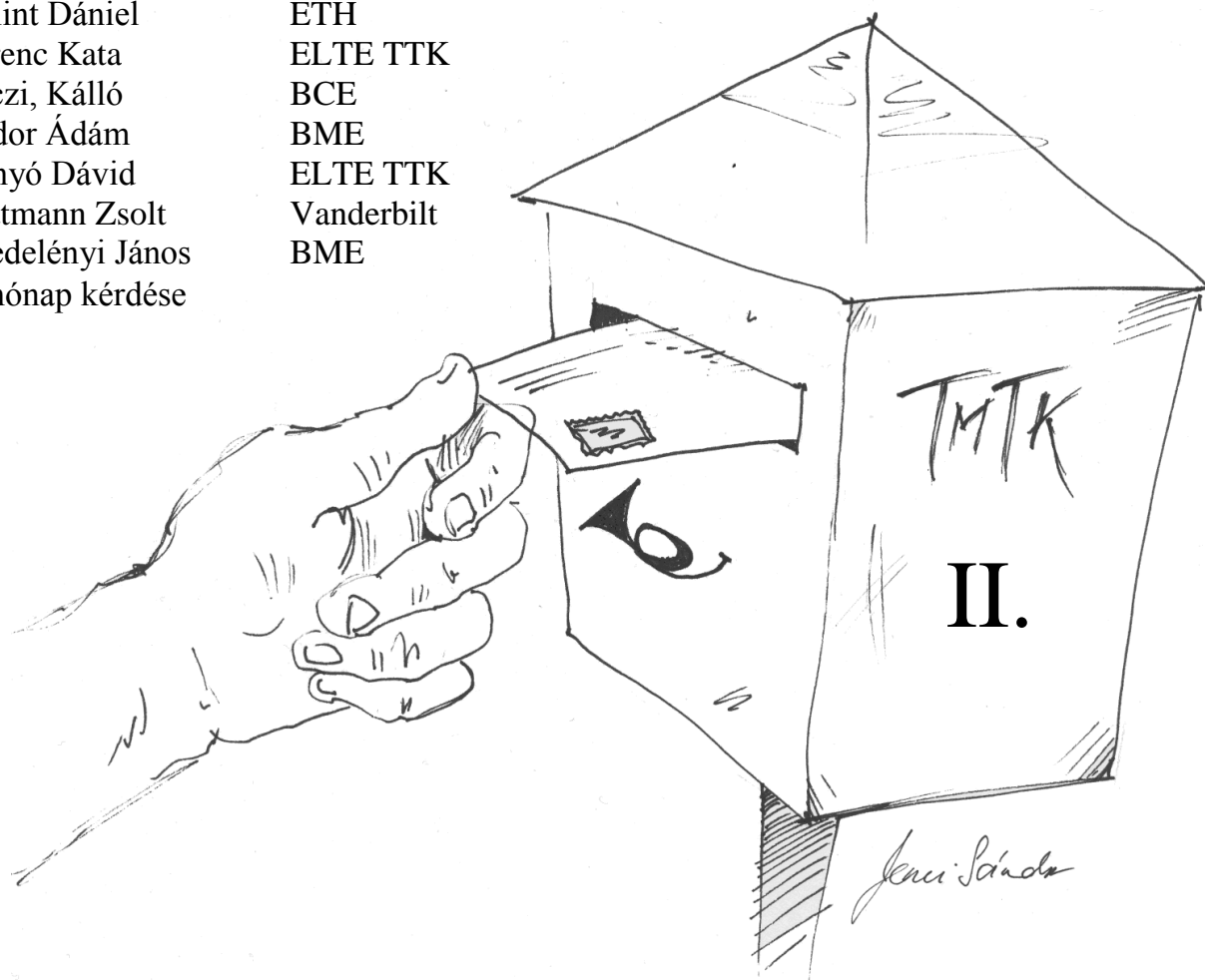
BCE

BME

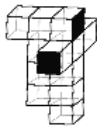
ELTE TTK

Vanderbilt

BME

Levél a távolból II.

Bevezető

Lectori salutem! Greetings Reader! Gruß dem Leser! Üdvözlet az Olvasónak!

Kedves Olvasó!

Amint azt Ön a címlapról is kiválóan láthatja, egy különszám első részét tartja a kezében. A „Levél a távolból...” cím pedig már sejtetni engedi a lap tartalmát is. Térben és időben egyaránt távolból érkeztek ezek a levelek. Amikor felkértük volt diákjainkat, hogy írjanak pár sort visszaemlékezés jelleggel a kollégiumban eltöltött évekről, kettős cél vezérelt bennünket. Elsősorban arra voltunk kíváncsiak, hogyan alakult az életük, másodsorban pedig arra, hogyan emlékeznek a nálunk eltöltött időre. Tudjuk, hogy ennyi év távlatából megszépülhetnek az emlékek, de most már meg is írhatják a véleményüket, hiszen semmiféle kockázata nincs az őszintén kimondott szónak – ahogy a rómaiak mondták: Sine ira et studio (Harag és elfogultság nélkül). Ezek ismeretében ajánlom figyelmükbe az alábbi írásokat. Remélem mindannyiunk meglegezésére, okulására, és nem mellékesen szórakoztatására szolgálnak majd! E két számnak az összeállítását, a cikkek megszerzését elsősorban Csefkó kolléga érdeme, aki „öregdiákként” maga is érdekelt a témában.

Jó olvasást, jó szórakozást kíván: a Főszerk.

A 2012/13-as tanév folyamán több diákunk is visszajött, és beszámolt az egyetemi tanulmányairól, tapasztalatairól. A legtöbben csak pár éve végeztek, többnyire a Fazekasba, vagy a Puskásba jártak. És persze a specre.

Ámulattal hallgattam, hogy mindegyikük milyen okos és szorgalmas. Sok meglepőt és újat hallottunk. Voltak emlékezetes párbeszéddek is. Nekem a legjobban a Fonyó – Dér beszélgetés tetszett. Bejöttek és megbeszéltek egymás között (a jelenlétemben), hogy melyiküknek hogy megy az egyetem: mindkettejük átlaga 5-össel kezdődik. Az egyetlen különbség a tanulásban adódott. Amíg Fonyó Dávid (ELTE matematikus) azt mondta, hogy volt vizsga, amelyikre 2 napot tanult, addig Dér Bálint (SOTE) azt mondta, hogy ő szeptember 1-től június végéig tanul... megállás nélkül! Mindig tudtam, hogy az orvosok rengeteget tanulnak, de ez annál is sokkal több.

Egy későbbi beszélgetésen megkérdeztem Dér Bálintot, hogy milyen módszerrel tanul?

- Kijegyzeteled? Aláhúzod? Többször elolvasod?
- Dehogy, arra nincs idő. Egyszer elolvasom, és tudnom kell!

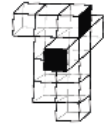
Aztán tetszett, amit Bálint Dani mesélt a zürichi ETH-ről. Meglepett, hogy ha adott szakon megbuksz az egyik svájci egyetemen, akkor a többi egyetemen sem végezheted el ugyanazt a szakot. Ez igen, tanulni kell, mert a társadalom nem finanszírozza a lógást!

Innen az ötlet, hogy a régi diákjaink írjanak az egyetemi tapasztalataikról. A bejutásról, a követelményekről, és az ösztöndíjakról. Igyekeztem több egyetem fontosabb szakairól találni valakit, aki beszámol az egyetemisták mindennapjairól.

Mivel az idén a tandíj bevezetése és az államilag támogatott férőhelyek miatt jó páran úgy gondolták, hogy külföldön fognak továbbtanulni, ezért megkerestem külföldön tanulókat is.

Sokakat megkértem... És mindenki igent mondott. Hamar összegyűlt egy újságra való anyag.

Sajnos a felvételi beadásának határideje után fog csak megjelenni az újság, de talán még nem késő. Fogadjátok szeretettel a cikkeket, hátha segít a továbbtanulásban valamelyik.

Bálint Dániel - ETH Zürich

(Végzett a Fazekas Mihály Gimnáziumban, 2010-ben)

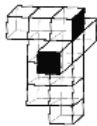
Hozzávetőleg 10 éves korom óta biztos voltam benne, hogy érettségi után egy nyugati egyetemen akarom folytatni tanulmányaimat. Számomra csak a német nyelvűek jöttek szóba. Kellő tapasztalat és információ híján, egyetemi rangsorokra hagyatkozva, a választékot három német egyetemre (Uni Heidelberg, TU és LMU München), és a svájci ETH Zürich-re szűkítettem le. Ezek közül a legnívósabb a legjobb nem angolszász felsőoktatási intézményként ismert, műszaki és természettudományi téren kitűnő ETH (Eidgenössische Technische Hochschule, magyarul Svájci Állami Műszaki Főiskola). Emellett egy barátom és akkori osztálytársam több éves svájci tartózkodása során igen jó benyomást szerzett az ottani viszonyokról, így elhatároztuk, hogy mindketten a zürichi intézményt vesszük célba.

A feladat tehát adott volt, be kellett oda jutni. A főiskola honlapján tájékozódva meglepően egyszerű felvételi követelményekre bukkantunk – például Cambridge-dzsel, de akár a Corvinnussal is összevetve. A lista leghúzósebb eleme a német C1-es Goethe-nyelvvizsga volt, lévén hogy az oktatás – eleinte nagyobb, majd az angol javára egyre csökkenő részben – németül folyik. Hallgatólagos feltételezés a főiskolán, hogy angolul mindenki elfogadhatóan jól tud. Ha valaki csak egy kinti Msc illetve Phd tanulmányon gondolkodik, szaktól függően meg lehet úszni a németet, de a beilleszkedés az ország(rész) hivatalos nyelvének értése nélkül nehézkes. Ráadásul az itt beszélt svájci-német dialektusra – amelyet jó német nyelvtudással is kihívás megérteni! – roppant büszkék a lakosok. A nyelvi kritériumon felül egy baráti 70 százalékos érettségi átlag volt az elvárás legalább hat – azóta megváltozott összetételű – tantárgyból.

Tekintve, hogy ez könnyen teljesíthető, azóta engem is meghívtak az illetékes titkárságra, hogy kikérjék a véleményemet a magyar oktatási és számonkérési rendszerről, és annak viszonyáról az ETH követelményszintjével. A főiskola laza magyar kapcsolata miatt azonban továbbra sincs garancia, hogy a kritériumok szinkronban vannak az elvárásokkal, így megosztom veletek a véleményemet. Aki nem érzi magát késznek – évi 3-4 hét kivételével – heti 40-50 órát áldozni a tanulmányaira, legalább a szakirányú tantárgyából nem ír gond nélkül ötös emelt szintű érettségit, és nem éri el a jó magyar egyetemek által elvárt, 450 pont körüli küszöböt, az jobban teszi, ha nem csábul el a könnyű bejutás reményétől.

De hogy is néz ki ez a zürichi stúdium, melynek immár 6. szemeszterével birkózom matematika szakon? Három mérvadó elemét emelném ki, egy a szorgalmi időszakra, és kettő a vizsgákra vonatkozót. Szemeszter közben, a magyaréhoz nagyrészt hasonló előadásokból és gyakorlatokból álló mindennapok különlegessége a Testat-rendszer. Jelenléti kötelezettség és évközi számonkérések, illetve osztályzás helyett e rendszer keretében a tantárgyanként és hetenként megjelenő feladatsorokat kell kötelezően leadnunk. A vizsgán való részvétel előfeltétele a feladatok bizonyos százalékának kidolgozásáért járó Testat² megszerzése. A Bsc tanulmányok során heti átlagban 15-20 óra időráfordítás szükséges, ez a délutánok programja.

Fölösleges azon aggódni, hogy az említett időtöltés miatt nem marad kellő idő a vizsgafelkészülésre. A vizsgák a téli illetve a nyári „szünidő” végén vannak („Lernferien³” a megnevezésük), lehetőséget nyújtva a nyugodt tanulásra. A szünet hiánya tűnjék még oly borzalmasnak is, azt kell mondanom, hogy megkedveltem ezt a rutint, a nyugodtabb, kiegyensúlyozottabb életvitelt, lusta szünidők és überhektikus vizsgaidőszakok nélkül.

A vizsgák blokkokba vannak foglalva, melyeket csak egyben lehet letenni, ha az ember eléri a kellő összesített átlagot. A rendszer előnye, hogy a gyengébb tárgyakból szerzett elégtelen nem jelent azonnali bukást, a jobb jegyekkel kompenzálni lehet. Hátrány persze, hogy ha az átlag nincs meg, akkor a blokkba tartozó remekül sikerült vizsgák sincsenek letéve, az egészet ismételni kell. Erre az adott vizsgaidőszakban már nincs, összesen pedig még egyszer van lehetőség. Egy másodszori bukással a diák az adott szakon gyakorlatilag ki van zárva a svájci felsőoktatásból, tanulmányait csak más szakon folytathatja, vagy külföldön.

A szemeszterek dátumai nagyjából egyeznek a magyarországiakkal. A tanulmányi struktúra Bologna-i, félévenként 30 kreditpont a követelmény. Egyszerre két szakot hivatalosan nem, gyakorlatilag hipotetikusán el lehet végezni. Hogy ez nem igazán népszerű, az arra vezethető vissza, hogy a nap 24 órából áll, és nem kétszer annyiból.

Érdekes még a jegyek skálázása: 1-től 6-ig negyedjegyenként osztályoznak, 6-os a legjobb, az első elégséges jegy pedig a 4-es. Első látásra rémisztő a 3,75-tel történő bukás gondolata, de a skála torzítva van, egy 3,75-ös teljesítmény még valóban gyenge.

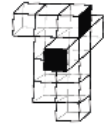
Az első két szemesztert összefoglaló úgynevezett Basisprüfung (alapvizsga) során 50 százalékos, majd az azt követő félévenkénti vizsgákon 10-20 százalékos a kihullási ráta. Ezt az itt tanuló magyar barátommal úgy interpretáltuk, hogy a Basisprüfung az igazi felvételi a főiskolára, ennek letétele után mondhatja magát a tanuló joggal ETH-s diáknak. Mindennemű ösztöndíj elnyerésének abszolút előfeltétele a sikeresen letett Basisprüfung.

Ezzel elérkeztünk a pénzügyi témához, mely a magyarok számára annál is hangsúlyosabb, mert a svájci árak roppant borsosak. Egy átlagos 2,3-es ár-szoróval tessék számolni. Az ETH havi 1700 frankban (~410 000 forint) állapította meg a hivatalos létfenntartási minimumot diákok számára. Én ennek nagyjából a felét költöm el komolyabb aszkézis nélkül – vannak távlatai a spórolásnak. A tandíj ehhez képest epszilonyi, bár a szemeszterenkénti 664 frankos összeg megduplázását nemrég tervbe vette a dékánuság.

A legnagyobb, és egyben legbonyolultabb tétel a lakhatás. A sok bevándorló miatt kialakult lakásszűkéből kifolyólag Zürichben lakást találni nehéz feladat. Kevés a kollégium, 1,5-2 év a várólista. A bevett módszer a diákok körében a szervezett keretek között folyó közös lakásbérlet, az úgynevezett Wohngemeinschaft (WG = lakóközösség). Ha valaki elhagyja a WG-t, interneten felad egy hirdetést, az erre email-en jelentkező 20-100 pályázó közül a lakók választják ki személyes WG-Besichtigung (megtekintés) során a kívánatos új lakót, aki persze szintén szabadon dönt, hogy beköltözik-e. A szobaárak általában havi 500 és 1500 frank között mozognak, kivételes esetben 3-400 frankért is találni lakhatást. Ezt is figyelembe véve alig hiszem, hogy évi 2 millió forint alatt emberi körülmények között ki lehessen jönni Zürichben.

Mégsem állítom, hogy csak krózosok felé van nyitva a svájci tanulás lehetősége. Az első év nehéz. Én a magyarországi diákéveim alatt összespórolt pénzből, némi szülői támogatással és itteni alkalmi munkákból tulajdonképpen egészen tűrhetően átvészeltam a kezdeti időszakot, az egyetlen komolyabb megszorítás a napi kétszeri étkezés volt. Munkalehetőségekből egyébként nincs hiány, autókabartartótól kezdve, egyetemi gyakorlatvezetésen, és a futballbírói munkán keresztül csináltam egynéhány dolgot, de rengeteg egyéb lehetőség is kínálkozott. A dolog jó része a hozzávetőleg 20 frankos (4800 forintos) minimum órabér.

A sikeres Basisprüfung-ot maguk mögött tudók számára többféle, a jegyeket is figyelembe vevő, de alapvetően szociális jellegű ösztöndíj felé nyílik meg az út, melyek elnyeréséhez nagy segítség a szülők magyar keresetének svájci frankba történő átváltásakor keletkező mikroszkopikus összeg. Az ETH-től maximálisan elnyerhető támogatás havi 1.225 frank (~300 000 forint). Az Msc-től kezdődően a teljesítmény-orientált ösztöndíjak is megjelennek.

Az egész stúdiumot elvégző szerencsések élvezhetik a svájci munkaerőpiac áldásait, de egy ETH-diplomásért Ausztriában és Németországban is sorban állnak a cégek. Az egyetem profil szakain, természettudományos vagy műszaki területen végzetek számára statisztikailag nézve nincs munkanélküliség, a friss ETH-diplomások kezdő átlagbére szaktól függően évi 70 és 110 ezer frank (havi körülbelül 1,4 és 2,2 millió forint) között mozog, ez a legendásan alacsony svájci adókkal karöltve szerintem elég derekasan hangzik.

Az élet Svájcban rossznak nem mondható. A sztereotipikus rendezettséget, tisztaságot és gazdagságot talán említenem sem kell, az ország csudaszép. Bejártam a fontosabb kisvárosokat Schaffhausen-tól kezdve Lugano-n át Genfig. A három országrésznek (német, olasz és francia) és a hegyeknek megvan a maga varázsa. Telente péntekenként az előadóban sífelszereléseket lehet látni, nem ritka, hogy a Zürichtől egy-két órára lévő, szép időben pazonon látszódó havas Alpokba leugranak a tanulók egy hétvégére, vagy akár egy napra síelni.

Zürich, és még inkább a főiskola nemzetközi. A diákságnak a tanulmány előre haladtával csökkenő aránya svájci, rengeteg a német és a tessini (olasz Svájc), de könnyebb felsorolni azokat az európai nemzetiségeket, melyekkel eddig itt még nem találkoztam. Az itteniek túlnyomó részt barátságosak, segítőkészek, és többségükben annál is inkább nyitottak a külföldiekre, mert lassan nem sok olyan akad, aki maga ne rendelkezne migrációs háttérrel.

Az ETH kitűnő nemzetközi kapcsolatokat ápol, az 5. szemesztertől kezdve egy vagy két szemeszteres csereakció minden jó átlaggal rendelkező tanuló számára nyitott. Népszerű célpont Ausztrália, Kanada, Singapore, különböző európai célpontok, és Hong-Kong, ahová nemrég én is sikeresen megpályáztam egy külföldi szemesztert.

A szórakozás költséges még az itteni viszonyokhoz képest is, de lehetőség bőségesen van rá. Aki olcsóbb kikapcsolódást keres, annak ajánlkozik számos szervezet és klub a főiskolán belül, illetve ingyenes – a tandíjba beépített költségű – sportlehetőség a zürichi akadémiai sportegyesület (ASVZ) szervezésében. Én elsősorban a korábbi hobbimnak, a szertornának hódolok, de eljárrok konditerembe, olykor focizni, avagy röplabdázni is. Aki ennyivel nem elégszik meg és sziklamászásra, barlangászásra, siklóernyőzésre, vízi-szörfre vagy vitorlázásra vágyik, azt is megtalálhatja, bár ezek némelyike nincs teljesen benne az árban.

Egy percre sem bántam meg, hogy kijöttem, és tulajdonképpen nincs olyan dolog idekint, amivel ne lennék többé-kevésbé elégedett. Ha valaki a kivándorlás mellett dönt, akkor egyrészt ezt tegye meg legkésőbb az egyetem alatt, mert a nyelvtanulás és beilleszkedés később már igen nehéz lehet. Másrészt bizonyosodjon meg róla, hogy megvan az ehhez szükséges mentalitása, tud lelkesedni a célországért és a nyelvért, hajlandó a szokásain változtatni, alkalmazkodni, és képes otthagyni a megszokottat, az otthonosat valami bizonytalan, de izgalmas újért.

Nützliche Links (hasznos linkek):

<http://www.ethz.ch/>

<http://www.rektorat.ethz.ch/students/admission>

<http://www.rektorat.ethz.ch/students/finance>

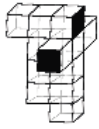
<http://www.rektorat.ethz.ch/calendar/list>

<http://www.wgzimmer.ch/>

<http://www.marktplatz.uzh.ch/student-jobs/>

<http://www.students.ch/>

<http://portal.asvz.ethz.ch/Seiten/default.aspx>

Ferenc Kata – ELTE TTK Biológia szak

(Végzett a Fazekas Mihály Gimnáziumban, 2012-ben)

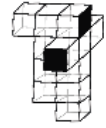
Szóval azt szeretnék, hogy meséljek. Kezdődjék hát a mese!

Az OKTV-vel kezdődött minden. Csak azért, mert spec matosként a könnyebb kategóriába kerültem, csak azért indultam a biológia OKTV-n 11-ben. És továbbjutottam az első fordulón. És tovább jutottam a második fordulón. És bekerültem az első 20-ba. És ez mind csak akkor tűnt fontosnak. Ma már semmi jelentősége. Mindamellett azt kell mondjam: eddigi életem egyik meghatározóbb három hónapja volt az, amikor azzal a nagy fehér könyvvel ismerkedtem (Berend, ha valakinek ez többet mond). Szépen lassan ismerkedtem. És amikor 12-ben újra indultam az OKTV-n, akkor jöttem rá, hogy mennyi mindent nem értettem meg elsőre. Azóta pontosan tudom, hogy a biológiában az a legszebb, hogy akárhányszor olvasom újra, a két olvasás között eltelt időben megszerzett tudás formálja, alakítja a tények jelentőségét, az összefüggéseket. A 11. év OKTV-jének döntőjében megemlítette egy kedves évfolyamtársam a Kutató Diákok Mozgalmát. Addigra már jártam egy fizikatáborban, úgyhogy volt némi képem a kutatásról, halvány derengés ugyan, de az egészen biztosan látszott rajta, hogy ennél (ti. természettudományos kutatás) remekebb dolgot én még nem láttam! Szóval amikor szóba került, hogy a KutDiák mozgalomba nem nehéz belépni: sőt, nagyon is egyszerű (néhány kérdésre kell válaszolni, és gyakorlatilag mindenki bekerül), még azon a héten elintéztam a jelentkezést és egy hónapon belül megkaptam az első reagálást egy mentortól, akit én választottam. A mozgalom lehetőségeit kihasználva eljutottam a Semmelweis Egyetem Elméleti Orvostudományi Központjának két laborjába, egy kukacokkal dolgozó és egy hálózatos kutatás résztvevőivel beszélhettem, kérdezhettem őket, nem kizárólag tudományos témákról. Ugyanakkor meglátogattam az ELTE Immunológiai Tanszékét, ahol néhány hetet töltöttem, megismerkedtem az ottani emberekkel, a kutatási témák némelyikével és az immunológia alapjaival, majd „ajánlólevelet” kaptam az Élettani és Neurobiológiai Tanszék egyik laborjának vezetőjéhez, akinél a mai napig kutatok. Ugyanazon a nyáron voltam egy kémia-táborban, majd a KutDiák mozgalmon keresztül egy konferencia szervezésében is részt vehettem. Ekkorra, illetve ez alatt teljesen nyilvánvalóvá vált számomra, hogy a biológiánál és kifejezetten a molekuláris biológiánál, a fehérjék funkcionális kutatásánál és a sejtbiológiánál csodálatosabb és izgalmasabb dolgot el sem tudnék képzelni magamnak. Ez az érzés azóta is csak erősödik bennem, hiszen a kérdések száma nem hogy nem csökken, de egyre gyorsabban nő, és egyre izgalmasabbá válik. Valahogy így kerültem a biológia szakra, ahol addigra már néhány kutatót megismertem, szóval egyáltalán nem voltam elveszve, amikor közéjük kerültem.

Az egyetemet hatalmas tervekkel és reményekkel, és legfőképp lelkesedéssel kezdtem. A nyár folyamán felvettek az ELTE Bolyai Kollégiumába, ami egy természettudományos és informatikai szakkollégium. Itt már az első pillanattól fogva látszott, hogy rátaláltam egy olyan tudományos közösségre, amelyhez hasonló talán a speciális részleg lehetett. Imádom itt lenni!

Az első félév nem volt különösebben megterhelő, így tudtam kutatni és tudományos pályázatokon, versenyeken indulni. Ekkor ugyanis leginkább a Fazekasban már tanult anyagot ismételtük át, némi növénytanal és állattannal kiegészítve. Jó volt ebben a félévben, hogy beleszoktam az

egyetemista ritmusba, megszoktam azt, hogy csak biológiát tanulunk, de annak sokféle ágát, ugyanakkor maradt időm kutatni, és heti egy filozófiaórárt is fel tudtam venni. Ekkor már a KutDiák Élet- és Környezettudományi Tagozatának vezető-helyettes posztját töltöttem be, és még mindig heti hat futóedzésre jártam – amit többé – kevésbé ma is tartok.

A vizsgaidőszakban, illetve annak a második felében realizáltam először, hogy itt igenis a középiskolában soha nem látott mennyiségű tudást kell a fejembe töltenem, elég komolyan, záros határidőn belül. Máig sem értem, hogy hogyan sikerült a bevezetés az állattanba tárgyból ötöst szerezniem.

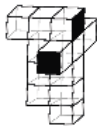
Az a néhány hét tökéletesen alkalmas volt arra, hogy észrevegyem, amit addig nem sikerült: itt tanulni kell. Azonban messze nem is sejtettem azt, ami a második félévben várt. Ezzel pedig elérkeztünk a jelenhez: minden hétfőn 15-20 perces zárthelyi dolgozatot írunk az új anyagból, amit előre meg kellett tanulni, és majd azon az órán arra támaszkodva boncoljuk a különböző állatokat. A csütörtöki rendszertan gyakorlaton (szintén 4 órás) ütemesen haladunk végig a különböző állatsoportokon, aminek az eredménye a múlt héten kézzelfoghatóvá vált: a tanár által behozott földkupacban élő állatok nagy többségét képesek voltunk nemzetségszinten besorolni. Az előadásokra – az előző félév tapasztalatai szerint – érdemes év közben is készülni, ami egyelőre kivitelezhetetlennek tűnik a gyakorlatok mellett; ezt még valahogy meg kell oldanom.

Ugyanakkor szépen haladok a kutatásommal, a jövő héten megyek a tudományos diákkörök országos konferenciájára előadni a munkámat. Hogy ezt hogyan kell elképzelni? Nagyjából minden nap tanítás után vagy előtt, ahogy belefér, meglátogatom a labort, és elvégzem az aznapi feladatokat (pl. tápot cserélek a sejteken, egereket jelölök vagy pároztatok, mikroszkóppal vizsgálom a sejteimet, amihez előtte való nap előkészítem őket). Ez elég sok energiát igényel, de rengeteget profitálok belőle. Nem csak, hogy megtanulom a különféle technikákat, de egy komoly kutatócsoportban dolgozhatok és rengeteg, számomra nagyon izgalmas dolgot tanulhatok. Annál is inkább örülök az itt megszerzett tudásnak, mivel a sejtten csak az első félévben volt tantárgy, és azóta többnyire a sejttennél nagyobb rendszereket tanulunk. Humán biológiát eleynészően keveset tanítanak, abban a biztos tudatban, hogy végül is az is csak egyfajta emlős, és az egér tanulmányozása olcsóbb.

A kollégium azon kívül, hogy biztosít egy komoly, motiváló tudományos közösséget, minden héten két előadást is jelent. Az egyik az általam választott biológiai, a másik bármilyen „fejtágító” témában. Ezek nagyon jó lehetőségek, és örülök, hogy részese lehetek.

A fentiekkel azt szeretném sugallni, hogy minden, így a szervezet- vagy rendszertan, szerves kémia vagy növénytan érdekes, a mikológiáról (gombatan) és a fizikai kémiáról nem is beszélve, hiszen remek előadóink vannak, és azt tanulom, amit szeretek. Ugyanakkor számomra semmi nem tud olyan örömet okozni, mint amikor megértem a dendrittüskék vagy más sejtreszletek működésének mechanizmusát – bárki bármit mond: ez boldogság! A felfedezés boldogsága. A természet valami elképesztőt alkotott, minden szinten: az egyedek belső felépítésében épp úgy, mint egy rét életközösségének szerkezetében, vagy a sejtben lévő fehérjék és cukrok rendszerében.

Elkapott, nem enged: meg akarok érteni ebből a csodából még többet; érteni akarom az életet!

Giczi Soma és Kálló Balázs - BCE

(Végeztek a Fazekas Mihály Gimnáziumban, 2006-ban)

Corvinus „at glance”

A Budapesti Corvinus Egyetem (Corvinus, Közgáz) a közgazdaságtan szerelmesein kívül jó választás azok számára is, akiknek bizonytalanok a jövőbeli terveik. A Corvinuson sok irányba el lehet indulni, és tapasztalataim szerint út közben is könnyen lehet váltani a szakok között.

Az egyetem pesti campusán 3 kar működik: a Közgazdaságtudományi Kar (K Kar), a Gazdálkodástudományi Kar (G Kar) és a Társadalomtudományi Kar (T Kar). Ezekről tudok érdemben írni, mivel a háromból kettőhöz volt szerencsém, azonban a Corvinuson államigazgatási, kertészeti és élelmiszertudományi képzésekre is lehet jelentkezni (ezek a budai campuson találhatóak).

A pesti campuson, tehát a K és G Karon lehet „közgazdász” diplomát szerezni, a T Kar képzései „szakértői” végzettséget adnak (pl. nemzetközi kapcsolatok szakértő, szociológus).

A Corvinuson mindenki maga dönti el, hogy mennyi energiát fektet a tanulmányaiba. El lehet végezni úgy is, hogy valaki minden idejét, energiáját annak szenteli, de úgy is, hogy csak félgőzzel csinálja, mert más tevékenységet is végez (pl. egy másik egyetemen is tanul párhuzamosan, vagy dolgozik mellette), vagy egyszerűen nem annyira érdekli a dolog, és inkább bulizik. Elég nehéz ugyan bekerülni a Corvinusra a magas ponthatárok miatt, de aki már egyszer bekerült, az el is végzi (a BME-hez képest elenyészően alacsony a kibukási arány).

Első jó tanácsom: aki a Corvinuson szeretne tovább tanulni, annak szüksége lesz minden elérhető plusz pontra, tehát hajrá nyelvvizsga (sőt nyelvvizsgák), és emelt szintű érettségik!

Szakok

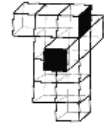
Lásd az egyetem honlapján: <http://www.uni-corvinus.hu/index.php?id=p100040>

Kurzusok / vizsgák / számonkérés

A Corvinuson a szorgalmi időszakban nem kell megszakadni. Vannak ugyan félév közben is számonkérések, de a kurzusok többségének a következő a modellje: hetente egy 80 perces előadás a szorgalmi időszakban, és írásbeli vizsga a vizsgaidőszakban.

A jellemző számonkérési forma a tesztes vizsga a szorgalmi időszak végén, az előadások anyagából és a kapcsolódó szakirodalomból. Feltesznek egy nagyon elmés kérdést, amire a 4-6 válasz közül a „leginkább igaz” opciót kell kiválasztani. A válaszok szinte sosem fekete/fehérek, hanem nagy corvinusos jelszó az „attól függ”.

A Corvinusról gyakran mondják, hogy nagyon elméleti. Ez igaz. Sajnos fel kell hoznom példaként, amikor marketing órára egy 15 oldalas tanulmányt kellett írunk egy fogkeféről. Ezért is javasolt dolgozni valamit munka mellett, mert ott a gyakorlatban lehet látni az elmélet megvalósulását, és ebben a kombiban rendkívül értékesé válhatnak az iskolapadban hallottak.

A diploma értéke

Tapasztalataim szerint közgazdászként Corvinusos diplomával lehet a legkönnyebben elhelyezkedni, de nem szabad túlbecsülni a „papír” értékét. Rengeteg közgazdász végez a magyar egye-

temeken, akikkel szemben ugyan versenyelőnyt jelent a Corvinusos diploma, de a megszerzett szakmai munkatapasztalat az, amit a HR-esek a legjobban keresnek az önéletrajzotokban. Második jó tanácsom a leendő Corvinusosoknak: dolgozzatok az egyetem mellett, még akkor is, ha az a tanulmányi eredményetek rovására megy. Amikor munkát kerestek, senkit nem fog érdekelni a statisztika vagy valószínűség-számítás jegyetek, de a szakmai tapasztalat nagy versenyelőny (mivel ilyen csak keveseknek lesz).

A kollégiumok

A Corvinusnak 3 nagyobb kollégiuma és néhány szakkollégiuma van. Ezek közül az első évek automatikusan landolnak a Tarkaréti kollektívban („Tarka”) Rákoson (kb. a pesti világvége), mely szocreál munkásszállót idézi (mert az is volt), és ahonnan az ember újdonsült egyetemista fia kb. 1 óra alatt exkluzív módon közelítheti meg az egyetemet: BMV-vel = busz-metró-villamos. A távolságért kárpótol a rendkívül nyitott és közvetlen hangulat, az ingyen csocsó, és a számos helyben tartott parti/szintvacsik/egyetemi rendezvények. Nem egy szoros barátság szövődik a Tarkás kollektív alatt. A másik két kollégium a Kinizsi és a Ráday, melyek az egyetemtől kb. 5-7 percre helyezkednek el, ahova tanulmányi eredmények és az egyetemen eltöltött évek száma alapján kerülnek be. Jó tanács: első év után ne jelöljétek meg Tarkát! Ha nem jön össze egyik megjelölt kollektív sem, akkor Tarkán ügyis lesz hely. A Kinizsiben/Rádayban jellemzően 2 ágyas szobák vannak, a hangulat személytelenebb a lakók között, több a külföldi hallgató, de a kollektív alatt lévő szórakozóhely biztosítja a kikapcsolódási lehetőséget/szociális életet.

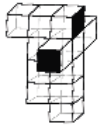
Szakkollégiumok/diákszervezetek

Az egyetemen lehet még a kötelezőn túli szakórákat felvenni, vagy éppen valamely diákkör tagjának lenni. Számos ilyen szakkolli/diákszervezet van, és ezek valamilyen elkötelezettséggel járnak (külön órák, plusz vizsgák, csoportrendezvények, programok lebonyolításában való részvétel stb.) Ezek hasznosak, hiszen hasonló gondolkodású emberekkel találkozhatok, és általában értelmesen tölti ki az egyetem melletti jelentős szabadidőt. De nem szabad nagyon-nagyon komolyan venni őket, mert elveheti az időt más dolgoktól (sport, szórakozás, csajozás/pasizás, utazás stb.); tanulni/tanfolyamokra járni munka mellett is lehet.

Egyéb

Íme néhány – minden egyetemista által átélt/elsajátított – élmény/tapasztalat:

- a gólyatábor utáni közös csopibulik, ahol a mennyiség és nem a minőség a lényeg;
- éjszakai buszozás Tarkára, reggeli buszozás Tarkarétról;
- a könyvtár útvesztőinek csopitársakkal közösen történő felfedezése;
- a késő délutáni óra előtti szünetben kihagyhatatlan büfé-melegszendvicsek;
- télen a műanyagpohárban kapható igazi forró menzatea;
- nyáron a leheletvékony citromkarikával dúsított, műanyagpoharas menzalimonádé;
- a hallgatói rendszer (Neptun: a vizsgákat/tantárgyakat itt kell felvenni) agyonkáromlása;
- sikertelen vizsgák után a vizsgadíjak megfizetése (természetesen Neptun-on keresztül);

- mikor a csopitársak Neptun-kódjait már fejből tudod, és tudod csekkolni a vizsgaeredmények között, hogy ki mennyi pontot írt;
- a tantárgy-felvétel és vizsgaidőpontok tökéletes megtervezése, majd a terv összedőlése, mert a Neptun nem enged be a férőhelyekért folyó élet/halál harc idején;
- a teós néni (TO: tanulmányi osztály) kedves, ámde lemondó mosolya a problémámra, melyben benne van, hogy „Veled is csak eggyel többen vagyunk, édes fiam”.

Ösztöndíjak

A Közgázon érvényesül, hogy ha jól tanulsz, jó ösztöndíjat lehet kapni. Akár havi 20-30 eFt is lehet az ösztöndíj, persze karonként és azon belül szakonként változik, hogy mi számít jónak, és ezeket félévente újraszámolják. Számos egyéb (jellemzően szociális) ösztöndíj van, de az a tapasztalatom, hogy az egyetem tele van félárva, sánta, súlyosan beteg, önellátó, de kereset nélküli, 3 gyereket nevelő fiatallal, akik mindent visznek ezeken a pályázatokon. Lenyűgöző, hogy mindemellett még egyetemre is tudnak járni ☺

Összegezve:

A Corvinus legtöbb szaka némi gögyival és szorgalommal kényelmesen elvégezhető, az ember megtanul csoportban dolgozni, problémákat kreatívan megoldani, az idő szorítása miatt a legjobbat kihozni magából, adminisztratív útvesztőket a helyükön kezelni, megtanul bulizni, szórakozni, és az egyetem – nem feltétlenül csak a Corvinus – kinyitja az ember szemét a nagyvilágra.

Fodor Ádám – BME VIK

(Végzett a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban, 2012-ben)

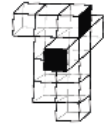
Villamoskari induló

„Út már az óra, véget ért már öt év szenvedés;
Villasmérnök vagy, hát légy mindig merész!
Vágj neki, magasan kvalifikált értelmiség;
Te vagy a bajnok, ki nem nézi, kire lép.
||: Mert: Közgázos, gépészmérnök utánad lohol,
A jogász ellened ezer vádat kohol.
De te lerázod őket, és te mész majd az úton tovább,
S megelőzve őket folytatod a koldulást. :||”

(A Munkás gyászinduló dallamára)

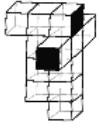
Sziasztok! 2007-től 5 éven át voltam táncsicsos, ebből 4 évig speces, ott jártam fizika és matematika szakkörre. Ezek is segítettek abban, hogy jelenleg a Budapesti Műszaki Egyetem Villamos és Informatika Karán vagyok, mint első éves villasmérnök hallgató.

A BME Budapesten van, a budai oldalon a Duna mellett a Rákóczi-híd és a Szabadság-híd között – ezt viszonylag sokan tudják. A VIK az egyik legnagyobb (ha nem a legnagyobb) kara a BME-nek, minden évben körülbelül 1000-1200-an nyernek felvételt 1. éves hallgatónak. A felvételhez matematika, és választottnak fizika vagy informatika érettségi kell. A jelenlegi 500 pontos rendszerben kb. 380 pont kell a bejutáshoz, DE a felvettek átlag pontszáma 420-430 pont környékén van minden évben. A bejutás elég „könnyű”, de magas pontszámmal rendelkezők is választják ezt a kart. Ennek megfelelően a követelmény „magas” (természetesen emberfüggő), a tananyagról később beszélek. A bolognai rendszerű képzés egy 7 féléves alapképzésre (BSc), és egy 4 féléves mesterképzésre (MSc) van bontva (<http://felvi.vik.bme.hu/> – nagyon ajánlom, hogy olvasd el ezt). A BSc felépítése a következő: az első 4 félévben megszabott tanterv van, mindenkinek ugyanaz, majd utána lehet szakosodni. Az alapozó tárgyak a matek (analízis és lineáris algebra – ezekkel zaklassátok Bunth István és Csefkó Zoltán tanár urakat), a programozás (kezdetben 'c' majd 'c++' nyelv, valamint infósoknak, meg aki felveszi 'java' és egyéb finomságok), a digitális technika (ez lesz az első úgymond szakmai tárgyatok), és még rengeteg más. Csak a szakosodás után fogod teljesen azt tanulni, amit szeretnél. A tárgyak jellegét, tartalmát megismerheted ezen a linken: <https://www.vik.bme.hu/kepzes/targyak/> (itt nem csak VIK-es tárgyakat találsz).

Az egyetemen kötelező testnevelést felvenni, rengeteg sport közül lehet választani, egyesek ingyenesek, de előfordul, hogy fél évre 13-14 alkalomra 5000 Ft-os összeget kell fizetni. Most épült egy vadonatúj sportlétesítmény rengetegféle sportpályával (falmászás, fallabda, kosárlabda stb.). Egy másik kérdés: hány vizsga jut egy félévre, azok milyenek stb.? Jellemzően 4 vizsga jut minden vizsga időszakra. Az, hogy az egyetemre beiratkozók fele soha nem szerez diplomát, jelzi, hogy kemény a vizsgaidőszak. Még tipikus kérdése a diákoknak, hogy milyen lesz az egyetemen az időbeosztás? Általában reggel 8-10 órától délután 4-6-ig vannak órák, és néha reggel 8-tól este 7-ig bent kell lenni, máskor már délben vége van. Ez nagyon változó és rugalmas. Az órák időpontját bizonyos megkötésekkel változtathatod. A következő kérdés, hogy lehet-e pénzt keresni? Az egyetem segíti a tanulókat sok ösztöndíj-lehetőséggel, tanulmányi ösztöndíjra a legkisebb összeg havi 10.000Ft, amihez 2,6-os átlag kellett, ha jól emlékszem, a maximum olyan 35.000-40.000Ft környékén volt. Plusz kiadások nem nagyon vannak, 1-2 könyvet kell csak kötelezően megvenni, ami 2-3000 Ft-ra rúg, ezen felül mindent meg lehet szerezni digitálisan. Emellett az egyetem majdnem mindent ingyenesen ad.

A leggyakoribb kérdés, hogy milyen az egyetemista élet? Sokkal nagyobb szabadságod van, mint a középiskolában, de sokkal nagyobb felelősséged és feladatod is van. Nem hazudok nagyot, hogy ezek nagyon vidám és szórakoztató évek lesznek. Ebben nagy szerepe lehet a Schönherz Zoltán Kollégiumnak. Ott mindig van szomjas, éhes és vidám ember, aki társaságra vágyik. A kollégium jól felszerelt, és az utóbbi időben meglepően „sok” lány lakik ott. Egy kevésbé vidám kérdés a tandíj. Nekem 345.000Ft volt félévente, amit az állam fizet, mert elfogadtam a hallgatói szerződést. Ezzel kapcsolatban is tudok pár dolgot, az én évfolyamom volt az első, akinél behozták. Nagyon fontos, hogy mindenki nézzen utána, mi áll benne, és értesüljön a kötelezettségekről.

Idáig szerintem csak azok jutottak el, akiket tényleg érdekel ez az egyetem – tehát akkor kezdem is a lényegét. A VIK az ország egyik legjobb egyetemének az egyik legjobban támogatott kara. Lehetőségek tömkelegét ajánlja fel, de aki azt hiszi, hogy megkap mindent, és ezért semmit nem kell csinálnia, azt ki kell ábrándítsam. Ahhoz, hogy elvégezd az egyetemet, tanulnod kell, céltudatosnak kell lenned, és minden akadályt le kell gyűrnöd. Itt nem fognak senkivel kivételezni, senkit nem fognak felkérni a tanulásra. Aki nem ragadja meg a lehetőséget, aki elhanyagolja a feladatait, azt szemrebbenés nélkül kivágják. A céltudatosságon nem azt értem, hogy már most tudnod kell, mit és hogyan akarsz csinálni/dolgozni majd az egyetem után, hanem célokat kell kitűznöd, és tudatosan haladni kell a cél felé, mint pl. jó érettségi, a képességeidnek megfelelő egyetem elvégzése stb. A BME-s tárgyak többsége direkt olyan, hogy ne lehessen egy nap alatt megtanulni. Így aki túlélésre megy és mindent az utolsó pillanatra hagy, annak nehéz dolga lesz. Én lusta ember vagyok (aki nem ismer, kérdezze meg Bunth tanár urat, mi a lustaság mértékegysége) DE az egyetemen sajnos fel kellett hagynom vele. Ez is vele jár, de bizton állítom, hogy MEGÉRI. A társaság remek, a VIK-es kollégium nem véletlenül híres (akit érdekel kérdezzen/nézzon utána). A munkalehetőségek széles palettája kerül elétek a diploma után. A régi diákok beszámolóit szerint magas fizetést és sok állást kínálnak. Annak ajánlom ezt a szakot, aki képes rávenni magát a tanulásra, ha kell, valamint szereti a jó társaságot, és természetesen a számítógépek és egyéb elektromos „izék” világában is el akar merülni.

A VIK-en belül rengeteg sok lehetőség van. Most összefoglalom ezek közül a legfontosabbakat: az ország egyik legjobb egyeteme (tanulmányilag és a felszereltsége alapján), biztos megélhetés vár arra, aki elvégzi, és aki bármilyen nemű elektromos „izével” akar foglalkozni, az itt megtalálja a maga helyét. Az egyetem a jó tanulókat támogatja, és az anyagilag nehéz helyzetben lévőket is segíti. A legnagyobb ajándék, hogy problémamegoldásra oktat. Ha valami gondod adódik – hidd el, mindig abból van a legtöbb –, éppen úgy meg kell oldanod, mint az életben. Az egyetem összes mozzanata és felépítése abba az irányba visz, hogy önálló légy, és minden feladatodat egyedül oldd meg, vagy találd meg hozzá a segítséget. Az alábbi pár weboldalon érdekes dolgokat találhatsz az egyetemről és a vele kapcsolatos dolgokról:

<https://www.vik.bme.hu/>

<http://www.sch.bme.hu/>

<https://wiki.sch.bme.hu/bin/view>

<http://www.bmefitness.hu/>

<http://simonyi.bme.hu/>

<http://hu.wikipedia.org/wiki/Sch%C3%B6nherz-kupa>

Aki végignézegeti ezeket az oldalakat, már belátása lesz a BME-s világ körülbelül 3%-ába.

Remélem segítettem a pályaválasztóknak. Akinek konkrét kérdése van, az írjon nekem e-mailt az adam.fodor.92@gmail.com címre, és ha időm engedi, válaszolok rá. Sok sikert az érettségéhez és a felvételihez.

Fonyó Dávid – ELTE matematika

(Végzett a Fazekas Mihály Gimnáziumban, 2010-ben)

2010 őszétől kezdve végzem az Eötvös Loránd Tudományegyetem matematika BSc alapszakát, illetve egy évvel később ismét felvételiztem, és azóta programtervező informatikusként is tanulok. Emellett az egyik szakkollégium, az Eötvös József Collegium matematika-fizika műhelyének vagyok bejárós tagja. Ezen két szakról és a kollégiumról írok nektek, úgy gondolom többeteket is érinthet.

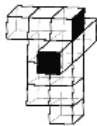
Az ELTE matematika BSc szakján az első év után négy szakirány közül választhatnak az érdeklődők: elemző, tanár, alkalmazott matematikus (alkmat), matematikus. Ez a sorrend körülbelül a nehézséget is tükrözi, és általában sajnos elmondható, hogy elég nagy a szakadék a tanár/elemző és alkalmazott matematikus, illetve az alkalmazott matematikus és a matematikus hallgatók között (tisztelet a kivételnek). Leginkább a matematikus szakirányról tudok beszélni, ahol én tanulok.

Az első évben elméletileg ugyanazt a törzsanyagot tanulja az egész évfolyam, viszont van három változat, amiben ezt tanulni lehet: normál, haladó, intenzív. Ezt minden óránál külön lehet választani. Általában a matematikusnak tanulók, és a legjobb alkmatosok alkotják az intenzív csoportot, a többi alkmatos és a tanárok egy része alkotja a haladó csoportot, a többiek pedig normál változatban tanulják tárgyaikat. Az a tapasztalatom, hogy egy kitartó, szorgalmas, viszont különösebb matematikai előképzettség nélküli diák is megállja a helyét, kitűnő is lehet. Az intenzív csoportban ez viszont nagyon nehéz, és igencsak múlik azon, hogy a „jobbak” rivalizálnak-e, vagy segítik a többieket – erre láttam jó és rossz példát is. Hivatalosan nem vár többet az egyetem az intenzív órákra sem, mint az emelt szintű érettségi törzsanyaga, a gyakorlatban viszont nem ez a helyzet. Összehasonlíthatatlanul könnyebb azoknak, akik többet láttak/hallottak/olvastak korábban. A „fazekasos előny” hatalmas nagy segítséget jelentett az elején, az első évben elég sok ismerős dologgal találkoztam. A specis szakkörök is nagy segítséget jelentettek. Sokkal könnyebb volt megérteni a lineáris algebrát, és a feladatok megoldásához is használtam többször olyan dolgokat, amiről órán nem volt szó, viszont Csefkó tanár úrtól már hallottam róla. Az analízisről nem is beszélve. A matematikus szakon probléma, hogy elmondják, hogy mit kell csinálni, meg nagyon erős elméletet építenek a deriválás-integrálás-differenciálegyenletek mögé, viszont konkrét példát keveset csinálunk gyakorlaton, és ezért nem is megy a társaságnak. Végigcsinálva Bunth tanár úr szakkörét (meg is oldva a feladatsorait!) sokkal könnyebb dolgom volt, és nagyon jól ment a csoporttársaimhoz képest. De így sem úsztam meg azt, hogy önállóan leüljek, és átismételjem a hallottakat.

Minden tárgyból külön van előadás, és gyakorlat. Előadásra nem kötelező járni, de nagyon ajánlott. A gyakorlatokon kis (max. 20 fős) csoportokban oldunk meg feladatokat. Itt írunk dolgozatokat (zh), félévente rendszerint kettőt. Rendszeresen kell készülni ahhoz, hogy ne a zh-időszakban kapkodjunk a fejünket. A tanárainról csak nagyon pozitívan tudok nyilatkozni. Nem találkoztam még mások elmondása után sem olyannal, hogy valaki tömegesen igazságtalan osztályzatot ad, még a leghírhedtebb vizsgáztatókról is kiderült, hogy ugyan sokat várnak, de igazságosak. Mindenből van lehetőség javítani valamilyen formában.

A szakirányomon elég kevesen vagyunk, ennek előnyei és hátrányai is vannak. Mivel nem tanulnak sokan matematikusnak, ezért minden tárgyból csak egy (néha-néha kettő) gyakorlatszo-

port indul, így nem lehet válogatni. Ebből fakadóan viszont mindig ugyanazokkal vannak közös óráink. Tulajdonképpen ugyanúgy vannak osztálytársaim, mint korábban, annak ellenére, hogy a szó szoros értelmében osztály nem létezik már. Ráadásul a csoporttársak mind elég hasonló érdeklődésűek, így elég jól megtaláljuk a közös hangot. Nagyon jó csoportközösség alakult ki nálunk. Zh-k előtt bátran fordulunk a másikhöz, sokszor ülünk össze közösen tanulni. Ha valaki hiányzik az óráról, mindig tud jegyzetet szerezni, többen kérés nélkül is digitalizálják, és körbe küldik a jegyzeteiket és a talált segédanyagokat. Többször szerveztünk csoportos kirándulást, vagy kisebb programokat.

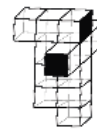
A kis létszám nagy hátránya az ösztöndíjban mutatkozik. A TTK-n ugyanis nem létezik a kreditindex/ösztöndíjtag fogalma. Tárgyanként számolják az ösztöndíjat, attól függően, hogy hányan vették fel az adott tárgyat, és milyen eredmények születtek. Matematikus szakon kevesen vagyunk, és bármilyen nehéz is egy tárgy, itt elhivatott, és szorgalmas diákok vannak, majdnem mindenki 5-ösre törekszik. Ebből fakadóan az ösztöndíj botrányosan kevés, ráadásul folyamatosan csökken. Ebben a félévben valaki 4-es közeli átlaggal nem érte el a minimális ösztöndíjhoz szükséges határt. Kétszakosként a szabályzat szerint az első karomtól, a TTK-tól kapom az ösztöndíjam, mindkét szakom eredményére. Előző félévben 40 kreditet végeztem el, egyetlen 4-esem volt. Ezzel valamivel 15.000 alatt van az ösztöndíjam havonta. Ha a másik szakom kara fizetne nekem, akkor informatikus tárgyaimért 19.000-et kapnék, a kettőért együtt pedig közel 40.000-et. Előző két évben eredménytelenül pályáztam meg a Köztársasági Ösztöndíjat. Hiába voltam kitűnő, javítottam KöMaL-t, szerveztem versenyt, segédkeztem matektáborban, sajnos aránytalanul nagy súlyt kap az elbírálásban a TDK, ahol nem lehet matematikusként versenyre kelni egy kémikus/biológus/földrajzos hallgatóval, akik kis utánajárással, és kellő idő ráfordításával, mérésekkel valami publikálható eredményt kapnak, és megírják belőle a TDK dolgozatot. A matematikában ilyen sajnos nincs, valami önálló eredmény kell a TDK-hoz. A Köztársasági Ösztöndíjnál pedig a többi TTK-ssal közösen vagyunk mi is elbírálva, így kevés matematikus nyeri el. Azok, akik ugyancsak a Matematika Bsc-n tanulnak, valamelyik könnyebb szakirányon, azok is érezhetően többet kapnak. Többen járnak oda, és elég sok gyengén teljesítő tanuló is van, ezért ér sokkal többet az ott szerzett ötös.

Az Informatika Karon ilyen szempontból rendben van minden, 3-as átlagtól már közel akkora ösztöndíjat kap az ember, mint én kétszakosként, a legjobb diák 45.000 körül kapott tavaly. És ott a Köztársasági Ösztöndíj sem elérhetetlen.

A rendszeres tanulmányi ösztöndíj csak egy a sok közül, és rengeteg más dologra lehet pályázni. A matematika területén összehasonlíthatatlanul többet lehet kapni az ELTE-n, mint az ország más egyetemein, és a BSc képzés felveszi a versenyt a világ legjobb egyetemeivel. Felbecsülhetetlen, hogy olyan emberektől tanulhattam, mint Pelikán József vagy Laczkovich Miklós. Aki később külföldi tanulmányokat is tervez, de nem szeretne egyből középiskola után elszállni, annak kiváló lehetőségei vannak. Sokan kezdtek itt, és jutottak el később Cambridge-be vagy az MIT-re. Sok külföldi kapcsolata is van az egyetemnek, ahova lehet menni Erasmusra, de erről nem én tudok tájékoztatást adni.

2011 ősze óta az ELTE Informatikai Kar programtervező informatikus szakán is tanulok. Az akkori törvények szerint lehetőségem volt rá, hogy a két szakot párhuzamosan, államilag finanszírozott formában végezzem. Úgy tudom, hogy sajnos ez is megváltozott.

Ezen a szakon négy szakirány közül lehet választani: modellalkotó informatikus, szoftverfejlesztő informatikus, szoftveralkalmazó informatikus, és informatika tanár. Az utolsó magáért beszél, a másik három közül az első kettőt mondják erős képzésnek, a harmadikat talán egy

kicsit könnyebbnek tekintik. Én a modellalkotó szakirányon vagyok, ez a régi programozó matematikus szak utódjának mondható. Nagyon erős, és sok matematikát tanítanak itt. Ezek egy jelentős részét a másik szakomról el tudtam fogadtatni, ezért nem jelentett túl nagy megterhelést egy második szak bevétele. Első évben jóformán alig volt órám informatikusként. Ami előnyt és hátrányt el tudtam mondani az előbb a kevés szaktársról, az itt fordítottan igaz. Lehet válogatni (és kell is!) a tanárok között, ellenben nincs egy kialakult közösség, nem ismerem úgy a csoporttársaimat. Maga a szak lényegesen könnyebb, viszont év közben sokkal jobban leköt. Leszögezem, hogy mindezt úgy mondom, hogy az egyetem előtt sosem tanultam programozni, és az informatikus szak elkezdése előtt is csak egy fél éves egyszerű kurzus keretében ismerkedtem meg az alapokkal. Arra számítottam, hogy kapaszkodnom kell majd a csoporttársakhoz, hogy behozzam a lemaradásomat. Lemaradásról szó sem volt...

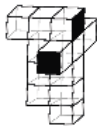
Az előadások és gyakorlatok rendszere hasonló, mint matematikus szakon, de a gyakorlatokra elég sok beadandó feladatot kell írni. A tanári kar itt már nagyon vegyes, vannak nagyon jó tanárain, és kevésbé jók is. Itt már tömegképzés folyik, a legtöbb tárgyból vizsga előtt beugratatnak, hogy kiszűrjék a társaság készületlenebbik felét. Úgy gondolom ebbe a felébe sosem tartoztam, mégis, volt olyan tárgy, amiből harmadszorra sikerült csak átmennem a beugrón. Ezután viszont a vizsgán nagyon simán szereztem meg az ötöst.

A tanárain nagy része nagyon jól képzett, segítőkész, és korrekt. Sajnos nem mondható el ez mindenkiről, ezen a szakon voltak konfliktusaim. De ezek ellenére is úgy gondolom (más egyetemistákkal történt beszélgetéseim alapján), hogy nagyon jó helyen vagyok, és nagyon rendesek a tanárain, komolyabb probléma sosem volt. Nagyon sokat tanultam itt is, az itt hallgatott matematikus tárgyai is egyszerűbbek, de színvonalasak voltak, és programozni is megtanítottak rendesen. (Persze ehhez önálló gyakorlásra is szükség volt.)

Zárásképp az Eötvös József Collegiumról szeretnék mesélni egy kicsit. Az ELTE-nek két szak-kollégiuma van, ami érintheti a TTK/IK-s hallgatókat. Ezek abban térnek el egy hagyományos kollégiumtól, hogy ide külön kell felvételizni, és a tagság megtartásához jó tanulmányi eredményre, és kötelező kollégiumi órákon való részvételre van szükség. A Bolyai Kollégium a másik ilyen, ott csak TTK/IK-s hallgatók vannak, évente felvesznek körülbelül 4 matematikus/informatikus hallgatót. Helyileg a Táncsics Kollégiumhoz nagyon közel található. Az Eötvös József Collegium ezzel szemben sokkal színesebb, ami az itt lakókat illeti, ugyanis kétharmaduk bölcsész, mindenféle szakos hallgató megtalálható. A Gellért-hegyen (Ménesi út), a Móricz Zsigmond körtérhez nagyon közel helyezkedik el. A collegium maga egy elég régi, nagyon szép épület. Tizenhét műhely van, ahova jelentkezhettek a diákok. Kétféle collegista státusz létezik, a bentlakó és a bejáró. A kettő jogaiban és köteletségeiben is megegyezik, de ágya csak a bentlakóknak van. Ezzel szemben megéri bejárósnak is jelentkezni, előnyökkel jár. Minden collegista ingyen tanulhat nyelveket, és hozzáfér a collegium könyvtárához. Minden műhelynek hetente legalább egy alkalommal van egy közös műhelyfoglalkozása, ahol valami érdekességet, a szakmai törzsanyagtól független dolgot tanulunk, vagy éppen meghallgatjuk egymás szakdolgozatát/kutatását. Ezen kívül csütörtök esténként az Estike nevű pincehelyiségben lehet kulturáltan szórakozni, táncolni, beszélgetni a többi collegistával. Évente körülbelül 2-4 bentlakó, hallgatót vesznek fel műhelyenként. A bejáró hallgatóknál nem ilyen szigorú a helyzet, oda sokkal könnyebb bekerülni. Mindenkit csak biztatni tudok, hogy jelentkezzen.

Ha bárkit bármi érdekelne a fentiekkel kapcsolatban, vagy azoktól függetlenül, az nyugodtan keressen meg e-mailben: fonyodav@gmail.com, igyekszem legjobb tudásom szerint válaszolni. Remélem lesz, aki hasznosnak találja az elmondottakat.

Mindenkinek kívánom, hogy találja meg a neki való helyet úgy, ahogy én is megtaláltam.

Lattmann Zsolt – Vanderbilt University, Nashville

(Végzett a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban, 2004-ben)

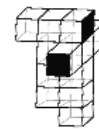

2000-ben kezdtem a középiskolát, és ekkor kerültem be egy szóbeli felvételi alapján a Tancsics Mihály kollégium speciális részlegére. Mivel a Puskás Tivadar Távközlési Technikumba jártam, ahol írásbeli és szóbeli felvételi is volt, így többé-kevésbé egyértelmű volt, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaság Tudományi Egyetemen (BME) fogom folytatni a tanulmányaimat 5 év múlva. Legalábbis a tanároknak ez nem volt igazi kérdés, csak számomra tűnt költői kérdésnek. Furcsa volt a második héten, 14 évesen azt a kérdést megválaszolni a speciális részleg tanárainak, hogy melyik egyetemen szeretnék tovább tanulni, hisz csak akkor kezdtem a középiskolát. A tanárok már akkor tudták, hogy több éven át tartó alapos felkészítés gyümölcseként nagyon megkönnyíthetik a speciális részleg (Spec) tanulóinak további tanulmányait és életét. Igen, azoknak akik ténylegesen tanultak is. Mindig, mindent okkal kértek a tanárok, még ha ezt mi akkor nem is tudtuk. A Puskásban és a Spec-en is nagyon jó tanárok kezében voltunk, de most visszagondolva azt kívánom, bár így lett volna később is. Nem mondom, hogy később nem voltak jó tanárok, oktatók, de jóval kevesebb és az egyetemen válogatni kellett a tanárok között, de megérte. Mindenkinek más tanártípus a kedvence – ami nekem jó volt, az lehet, hogy másnak rossz.

Mivel az OKTV eredményeim nem voltak annyira jók, döntőmben nem sikerült az első tízbe bekerülnöm, így 2004-ben felvételiztem a BME Villamosmérnöki és Informatikai Karára (VIK). A felvételin nem vesztettem pontot, ha jól emlékszem, és a 3 órás felvétellel 1,5 óra alatt lettem kész, nagyrészt a Spec-nek köszönhetően. Négy felvételi dolgozatot írtunk egy év alatt 11- és 12-esként. Az egyetemet végül 2005-ben kezdtem, mert lehetőség volt a Puskásban egy szakma elsajátítására is az érettségi után.

A BME VIK-en pont abban az évben vezették be a BSc képzést. Mivel mi voltunk az első évfolyam, elég nagy volt a kavarodás a képzésben. Az egyetemi képzést addig 5 évesként ismerték, majd a kétfélelépcsős képzésnek köszönhetően BSc 3,5 év és MSc 2 év. Egy átlag emberhez képest nekem ez már elég nagy csúszást okozott, mert évvesztes is vagyok, egy évvel jártam tovább középiskolába, és fél évvel tovább kellett egyetemre járnom. Kerestem a lehetőségeket, hogy lehetne az egyetemen eltöltött időt rövidíteni, természetesen úgy, hogy mindent megtanulok és mindenből levizsgázok. Ez a lehetőség az utolsó félévben talált meg. Az egyik tanszékről levelet kaptam, hogy van egy lehetőség külföldi tanulmányokra az MSc képzésre, viszont volt egy kritérium is: 1 év alatt kellett elvégezni a képzést. A részleteket megnézve mindenképp vonzó volt, így éltem a lehetőséggel. A képzéshez társított munka később kezdődött pár hónappal, mint az egyetemi oktatás, így 1 év és 4 hónap alatt végeztem el az MSc tanulmányaimat a Vanderbilt Egyetemen Nashville-ben.

Az amerikai egyetemi képzés hasonlít a magyar kétfélelépcsős képzéshez. Az első lépcsőt BSc-ig 'undergraduate' képzésnek hívják, a másodikat pedig 'graduate' képzésnek, amely lehet MSc és/vagy PhD képzés. A műszaki egyetem nagyon jó alapokat adott a további tanulmányaimhoz, illetve az átlagtól függő ösztöndíjrendszere is előnyös volt. A külföldi egyetemen általában fix ösztöndíj van a graduate képzésen, mely fedezi a képzés költségét és a megélhetést. Az ösztöndíj megtartásához azonban a tárgyakból jó eredményeket kell elérni és heti 20 órát labor-

XXVIII. évfolyam 4. szám

ban/tanszéken kell dolgozni, különféle munkákon, melyek általában szorosan kapcsolódnak a tanulmányokhoz, kutatási területhez.

Érdemjegyeket a magyarországi oktatásban 1-5-ig lehet szerezni, míg amerikaiban a jegyeknek betűk felelnek meg. Minden tárgy értékelése százalékosan történik 0-100%-ig, és ehhez egy osztályzatot rendelnek, mely lehet A, B, C, stb. Minden osztályzathoz van egy finomítás: pl. A+, A vagy A-. Az A jegy 5-ösnek felel meg. Miután a betűkkel meghatározták az osztályzatokat, konvertálják azokat számokká 0-4-es tartományra (3 tizedesjegy pontossággal számolnak). Graduate képzésen A- alatti érdemjegyet nem illik szerezni. A C osztályzat pedig nagy valószínűséggel oktatói elbeszélgetéssel jár...

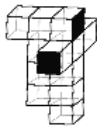
Amerikai egyetemekre a felvételi egy GRE vizsga keretében zajlik, ez egyfajta központi felvételi rendszer, melynek szabálya és feladatai folyamatosan változnak. Minden felsőoktatásba jutó diáknak meg kell írnia ezt a tesztet, mely tartalmaz egy matematikai részt és egy angol nyelvi részt, ami további alrészekre tagolt.

A kétféle képzést nem tudom lépésről-lépésre, avagy pontról-pontra összehasonlítani, ugyanis a BME-n BSc-s képzésre jártam, a Vanderbilten pedig MSc-s képzésre. Általában a magyarországi egyetemeken jellemző, hogy nagyon sok tárgy van egy félévben, akár 10 is, melyeknek jelentős része vizsgával végződik. Azaz szinte elég 'csak' a vizsgára tanulni, de ezt én nem javaslok. Az egyik fő különbség, összehasonlítva az amerikai egyetemmel, hogy itt ösztönzik a hallgatókat az év közbeni tanulásra, és szinte minden órán jelen kell lenni. Nekem átlagosan három tárgyam volt egy félévben, nyári szemeszter alatt csak egy, az egyik szemeszterben pedig négy, hogy gyorsabban végezzek. Annak ellenére, hogy a Vanderbilten csak három tárgyam volt, a terhelés megegyezett egy 33-36 kredites BME-s félévvel.

A szorgalmi időszak 14 hét körül van a Vanderbilten is, de a szemeszterek korábban kezdődnek, a tavaszi január első hetében, a nyári május utolsó hete körül, és az őszi késő augusztusban. (Mivel itt január első hetében már van tanítás, így 2009-ben 8 órától államvizsgáztam Magyarországon (öltöny, nyakkendő, a kocsiiban átöltözés, farmer). 10:30-ra kellett a reptérre érnem, hogy a félévkezdésre a másik egyetemre odaérjek. Kicsit zsúfolt nap volt.) Az amerikai egyetemeken is van vizsgaidőszak, de általában itt csak egy hét. Cserébe sokkal több házi feladat van a szorgalmi időszak alatt és beszámolókat is kell írni, némelyikből pedig prezentációt tartani. Volt olyan óra, ahol 11 házi feladat volt egy félévben, egy dolgozat félév közben és egy nagy házi feladat, amelyiket az utolsó órán kellett bemutatnia mindenkinek. Az órák tananyaga, legalábbis a félév második felében szinte minden tárgyból arra épül, hogy önállóan kell feldolgozni tudományos cikkeket. Ezek nagyon jól segítik és mutatják, hogy hol tart a tudomány azon a szakterületen, amit tanulunk. Az órákon átlagosan 6-20 hallgató volt.

Az egyetem elvégzése után meghívtak három hónapos szakmai gyakorlatra az Airbus-hoz Angliába, ahol kicsit belekóstolhattam az ipari környezetben való fejlesztésbe. Például 6 hétig tartott, hogy internetelérést kapjak a cégen belülről. A nyári szakmai gyakorlat és némi szünet után 2010 novemberében visszatértem a Vanderbilt Egyetemre, mint kutatómérnök. A kutatóintézetben körülbelül 120-an vagyunk, ennek 10%-a magyar. Azóta is ezen az egyetemen dolgozom, ahol fizikai- és szoftverrendszerekhez készítünk programokat, melyek segítik a mérnökök munkáját a modellezésben és rendszerintegrációban. Fő kutatási területem a fizikai rendszerek modellezése, szimulációi, és a különféle szoftver programok integrációja. A Puskásban és a Spec-en tanultakat a mai napig használom legalább heti szinten a munkám során.

Nashville, 2013. február 24.

Szedelényi János – BME, mérnökinformatikus

(Végzett a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban, 2010-ben)

Szedelényi János vagyok – a régebbi bútordarabok Janiként ismernek – s öt évet laktam a Táncsics falai között, ebből négyet a Specen. Nagyon fontos részét képezi az életemnek az itt eltöltött idő, rengeteg tapasztalatot szereztem a Diáktanács vezetőjeként, ahogy fontos szerepet játszott e nagyszerű társaság és a nevelőtanári gárda. Természetesen a speces szakkörökről is essen szó, az első évben a tárgyaim harmada csupa ismétlés volt, míg mások halomra buktak a zárthelyiken.

Egyszer viszont a középiskolás éveknek is vége kellett szakadjon, s 2011-ben elkezdtem a Műegyetem mérnökinformatikus szakát. Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek, s lássátok, hogy miért érzem életem legjobb döntésének e választásom.

Mit is csinál egy mérnökinformatikus? – teszik fel a kérdést sokan, mikor látják a statisztikákat, hogy ez az ország egyik legnépszerűbb szaka. Tulajdonképpen az informatika bármely területére szakosodhatsz, lehetsz szoftverfejlesztő, rendszergazda, a vállalatirányítási rendszerek mestere; építhetsz robotokat, dolgozhatsz a médiainformatika területén, mindez csupán a szorgalmadon, s tehetségeden múlik.

Az ide jelentkezőknek fel kell kötni a nadrágot, bekerülni nem a legnagyobb kihívás, a felvételi pontszám csupán 380 körül mozog. Ellenben a bennmaradás már más tészta, a statisztikák szerint a felvettek feléből soha nem lesz mérnök. Persze ne ijedjünk meg, nem arról van szó, hogy felvesznek 1000 embert, s az alsó 500 kiesik, hiszen semmi köze az itteni teljesítménynek ahhoz, hogy középiskolában hogyan teljesített az illető. Aki idejön, nem árt, ha tud tanulni. Szám-talan embert ismerek, aki tanulás nélkül végezte el jó, sőt kiváló eredménnyel a középiskolát, s az egyetem bizony kemény kihívás elé állította. Sokan elbuktak, s a maradók közé azok kerültek, akik érdeklődtek a tananyag iránt, s hajlandóak voltak leülni és TANULNI.

Mikor egyetemre jöttem, kissé aggódtam, hogy sokba fog kerülni az egyetemi élet, de szerencsére pozitívan csalódtam. Szerényen meg lehet élni havi 40 ezer forintból. A nagyon jól felszerelt kollégium (erről még később lesz szó) 9300 Ft havonta, gigabites internet 7000 Ft egy félvre, természetesen az evésről se feledkezzünk meg. Tankönyvekre, jegyzetekre egy forintot nem költöttem eddigi tanulmányaim alatt, hiszen a legtöbb jegyzet ingyenesen elérhető a tan-széki honlapokon, a könyvtárból is sok mindent kölcsönözhetünk, és ha valaki mégis tankönyv-vásárlásra adná a fejét, könnyen vásárolhat használt könyveket fillérékért, melyet egy évvel később tovább adhat. Persze vannak extra költségek, de általánosságban sok olcsó ajánlatot ki lehet fogni. Pl. kollégiumi kondibérlet 13 000 Ft szemeszterenként, más sportok még olcsóbbak, az egyetemi bulikban se kell sokat költeni.

Sok ösztöndíj-lehetőség is van, a szociálisan rászorultak havonta több tízezer ösztöndíjat kaphatnak rászorultságtól függően, hasonló nagyságrendben kaphatnak ösztöndíjat a jó tanulók. (pl. 2.5-3.0-ás átlagért már havonta tízezer forint is kapható, ami akár 40 ezerig is nőhet.)

De miért is járok az egyetemre? Például, hogy a megszerzett tudásommal megalapozzam a jövőmet? Természetesen, de hasonlóan fontos, hogy életre szóló élményeket szerezzek, s e célra ez a kar egy óriási lehetőség. Jelenleg a Schönherz Zoltán Kollégiumban lakom, s ha tehetném, minden percemet ki tudnám tölteni valamilyen szórakozási lehetőséggel. A kollégiumban közel hatvanféle öntevékeny kör működik, ahol mindenki megtalálhatja a maga szórakozását.

Van egy nagyon jól felszerelt, modern konditermünk, s a város minden pontjáról járnak ide edzeni. Pár hete nyílt meg a kollégium szaunája, van TV és rádió stúdiónk, újságunk, szerverparkunk, próbatermünk, kocsmánk, koncerttermünk, számtalan klubunk, kávézónk, teaházunk, kártyaklubunk, csocsó, biliárd és pingpongasztalunk, ipari pizzasütőnk, s biztos vagyok benne, hogy a negyedét sem soroltam el a lehetőségeknek. Minden este jól lakhatsz a kollégium konyháján, ahol diákok főznek diákoknak csupa jófejségből. (Vasárnap melegszendvics, hétfőn kolbász és krumpli, kedden gyros, szerdán pizza, csütörtökön hotdog, hamburger és palacsinta van nagyon olcsón.) Az első emeleti kocsmában sem unatkozhat, minden héten több programot is találsz. Minden félévben tartunk disznóvágást, ekkor két malacot vágunk, s gyorsan elfogy minden. Minden ősszel közösen rendezünk ökörsütést a Semmelweisessel a Római-parton. Természetesen ne feledkezzünk meg a Schönherz Qpáról se, az itt született sztorik egy évnyi Táncsics Tükört megtöltenének. A lényeg, hogy kihagyhatatlan pillanatokot él át minden évben két héten keresztül a 80 versenyző csapat háromezer résztvevője. (Keress rá youtube-on, ha érdekel: Schönherz Mátix, Himmel induló, qpa sörváltó) ☺

Természetesen ne feledkezzünk el az egyetemen kívüli dolgokról se, például a külföldi tanulásról. Rengeteg lehetőséget kaphatsz, hogy egy hétig – hónapig – évig külföldön tanulj vagy szerezz szakmai gyakorlatot. Például Board of European Students of Technology egy lelkes egyetemistákból álló nemzetközi közösség, akik különböző egy-két hetes mérnöki kurzusokat szerveznek minden évszakban. Az ősszel az Athéni Műszaki Egyetemen jártam egy számítógépes játékkfejlesztői kurzuson, ahol rengeteget tanultam, számtalan új barátot és életre szóló élményeket szereztem. A szervezet gondoskodott a szállásról, az oktatásról, az ellátásról és a bulikról. A nagyszerű szponzoroknak köszönhetően a 10 napos tanfolyam mindössze 15 euróba került (ez kevesebb, mint ötezer forint), csupán az utazásom költségét kellett állnom (egy szerencsés véletlen folytán a légitársaság visszaadta a jegy árát, de ez már egy másik történet). Mondhatjátok, hogy könnyű annak, aki jól tanul, de e kurzusoknál általában nem a tanulmányi előmenetel, hanem a motiváltság és az érdeklődés a főszempont, tehát bárkinek van esélye.

Ha minden jól megy, a nyár folyamán Lengyelországban fogok dolgozni szoftverfejlesztőgyakornokként, egy másik hasonló szervezet segítségével, az International Association for the Exchange of Students for Technical Experience révén.

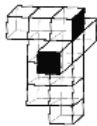
Jelenleg a Műegyetem mellett az Aquincum Institute of Technology-n is hallgatók egy kurzust. Ez egy viszonylag kis létszámú magánintézmény Óbudán. Az intézmény profilja, hogy elsősorban amerikai informatikus diákoknak nyújtson féléves részképzést. Az ország legjobb tanárai oktatják angolul a diákokat.

Remélem meghoztam a kedveteket, hogy a műegyetemi Villanykart válasszátok. Ha bármilyen kérdésetek van, vagy segítségre van szükségetek, Facebookon megtaláltok. ;)

TMTK fizetett reklám:

Hallgassd a 100% THM műsorát, minden este 7 és 9 között az aulában!

Szeretsz játszani? Csütörtökönként gyere az E-klubba, a Van Ez Így Go-klubba.

A hónap kérdése

Te hová készülsz?

- Kimegyek a műfüre és megmutatom a falábú kollégistáknak, hogy hogyan kell a foci nevű játékot játszani.
- Az ELTE BTK HTTK KVSZ tagozat MFT szakának RDB kiegészítő kurzusára.
- Úgy döntöttem, hogy orvos leszek vagy semmi. (A „vagy” az biztos. – A szerk.)
- Hát lementünk volna a kondiba, de nem lehet. Így csak fegyencedzés lesz.
- Fürdeni. Ilyenkor? Hát mikor? Nézze csak meg, más is most megy!
- A gépterembe! Meg kell írnom a házi feladatomat informatikából.
- Tessék? Hát gondolkoztam, hogy fogyózzak vagy ne.
- Hagyj békén, rohannom kell, mert elkések a szilóról!
- Hogy-hogy hová készülsz? Egyetemre vagy mi?
- Mit szeretnél? A Tűzföldre vagy valami ilyesmi.
- Fogalmam sincs, biztos jelentkezek valahová.
- Hová? Fociztam kint, most öltöztem vissza!
- Elhúzóok innen, és vissza se nézek többé.
- Tanár úr, mit akart kérdezni tőlem?
- A csajokhoz a második emeletre.
- Ma este orbitális nagy buli lesz.
- Megyek kaját venni a Terikébe.
- Éppen most készülsz elmenni.
- A srácokhoz az első emeletre.
- Megyek le a kondiba gyúrni.
- Ilyen korán még sehová.
- Csak ide a Morzsikába.
- Én már a másvilágra.
- Már a nyári szünetre.
- Dolgozni. Mehetek?
- Bálba! Mert miért?
- Lemegyek alfába.
- Mi? Ki? Én? Ki.
- Vacsorázni.
- Csorázni
- Rázni.
- Ázni.
- Ni.
- Ö.

Főszerkesztő:

Demjén József

Diákfőszerkesztő:

NINCS

Fotó:

Bunth István

Címlap:

Jenei Sándor

Lektor, korrektor:

Csonka János

Tördelőszerkesztő:

Csefkó Zoltán

Fő újsághajtó, Überlektor: Lauer Máté